

فون و فعالیت‌های ماهانه پشه خاکی‌ها در کانون لیشمانیوز جلدی شهرستان بوشهر در

سال ۱۳۸۶-۸۷

عبدالرسول فروزانی^{۱*}، عبدالمحمد خواجه‌نیا^۲، حسین دارابی^۱، مرادعلی فولادوند^۳،

ایرج نبی‌پور^۴، فاطمه بهرامیان^۲

^۱گروه مبارزه با بیماری‌ها، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

^۲مرکز بهداشت استان، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

^۳گروه انگل‌شناسی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

^۴مرکز تحقیقات زیست فناوری دریایی خلیج فارس، پژوهشکده زیست پزشکی خلیج فارس، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

چکیده

زمینه: بیماری لیشمانیوز جلدی در استان بوشهر، یکی از بیماری‌های شایع بومی است که افزایش شیوع آن را در بعضی از مناطق استان، بویژه شهرستان بوشهر در سال‌های اخیر شاهد بوده‌ایم. کنترل مؤثر این بیماری در صورتی امکان‌پذیر است که اطلاع دقیقی از اپیدمیولوژی بیماری (انگل، ناقل و مخزن) وجود داشته باشد. آگاهی از فون و فعالیت ماهانه ناقلین، یکی از اساسی‌ترین اطلاعاتی است که در اقدامات مربوط به کنترل آنها مورد نیاز بوده و بی‌توجهی به جنبه‌های مختلف زیستی حشره ناقل، می‌تواند موجب شکست استراتژی‌های کنترلی گردد.

مواد و روش‌ها: این بررسی که یک نوع مطالعه توصیفی مقطعی است در سال‌های ۱۳۸۶-۸۷ در چهار روستای آلوده شهرستان بوشهر انجام گردید. این مطالعه که نوعی مطالعه فونستیک و وفورگیری ماهانه پشه خاکی‌ها است با روش استاندارد تله چسبان انجام شد. نمونه‌ها با روش مرفولوژیک و استفاده از میکروسکوپ نوری و کلیدهای شناسایی معتبر مورد شناسایی قرار گرفت.

یافته‌ها: در این مطالعه ۱۵۹۵۲ پشه خاکی صید و ۱۶ گونه (شامل ۶ گونه از جنس فلوتوموس و ۱۰ گونه از جنس سرژنتومیا) شناسایی شد که هشت گونه آن برای اولین بار از این شهرستان معرفی می‌گردد که عبارتند از: فلوتوموس مونگولنسیس، فلوتوموس کوکازیکوس، فلوتوموس انصاری، سرژنتومیا تیریادیس، سرژنتومیا کلایدنی، سرژنتومیا آنتناتا، سرژنتومیا ایرانیکا، سرژنتومیا پالستینسیس. گونه‌های غالب در این بررسی به ترتیب عبارت بودند از: فلوتوموس پاپاتاسی - سرژنتومیا سیتونی و فلوتوموس آکساندری. در اماکن خارجی از نظر وفور گونه، سرژنتومیا سیتونی و در اماکن داخلی (انسانی و حیوانی) فلوتوموس پاپاتاسی گونه غالب بود. فعالیت ماهانه پشه خاکی‌ها از نیمه اول فروردین‌ماه آغاز و در نیمه اول دی‌ماه خاتمه می‌یابد و اوج فعالیت آنها در نیمه اول تیرماه می‌باشد. اوج فعالیت ماهانه فلوتوموس پاپاتاسی در نیمه اول مردادماه می‌باشد.

نتیجه‌گیری: با توجه به طول مدت ۹ ماهه فعالیت پشه خاکی‌ها در این شهرستان، و اوج فعالیت آنها به ویژه فلوتوموس پاپاتاسی، برنامه‌ریزی و اجرای عملیات کنترل ناقل در تیرماه از اهمیت خاصی برخوردار است.

واژگان کلیدی: لیشمانیوز، فلوتوموس، پشه خاکی، بوشهر

دریافت مقاله: ۸۹/۶/۶ - پذیرش مقاله: ۸۹/۷/۲۶

*بوشهر، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

مقدمه

لیشمانیوزها از مهم‌ترین بیماری‌های منتقله به‌وسیله پشه خاکی‌ها بوده و در شمار بیماری‌های مشترک انسان و حیوان قرار دارند. انواع این بیماری به صورت ضایعات جلدی (سالک)، احشایی (کالا آزار) و جلدی مخاطی بروز می‌کند. نوع جلدی به دو شکل اصلی خشک (شهری) و مرطوب (روستایی) مشاهده می‌شود (۱).

در حال حاضر ۸۸ کشور جهان به انواع مختلف این بیماری آلوده بوده (۲ و ۳) و سازمان جهانی بهداشت آن را در ردیف شش بیماری مهم انگلی مناطق گرمسیر دنیا معرفی کرده است (۴-۶).

این بیماری که در ۱۵ استان کشور انتشار دارد (۷ و ۸)، بعد از مالاریا از مهم‌ترین بیماری‌های انگلی کشور به شمار می‌رود (۹ و ۱۰) و عمدتاً به دو فرم پوستی یا سالک و احشایی یا کالا آزار دیده می‌شود (۷، ۱۱ و ۱۲) که حدود ۸۰ درصد آن مربوط به لیشمانیوز جلدی نوع روستائی است (۷ و ۱۳). مبارزه با این بیماری همواره در برنامه‌های ملی کشور، مورد توجه بوده و علی‌رغم کوشش‌های وسیع و سرمایه‌گذاری‌های ملی و بین‌المللی نه تنها ریشه‌کن نشده، بلکه همواره با نمایان شدن کانون‌های جدید بیماری در گوشه و کنار کشور، شیوع بیشتری پیدا می‌کند (۱۴).

اولین موج همه‌گیری سالک در استان بوشهر، در سال ۱۳۶۷ و دومین موج همه‌گیری در سال ۱۳۷۶ اتفاق افتاد (۱۵ و ۱۶).

در سال ۱۳۸۵ نیز افزایش موارد بیماری سالک در برخی از نقاط استان من جمله در منطقه چاه‌کوتاه و

کره‌بند شهرستان بوشهر ملاحظه گردید. علیرغم تلاش‌های مستمر و پی‌گیر جهت کنترل بیماری در منطقه، بررسی به‌عمل آمده حاکی است که بیماری همچنان شیوع دارد. با توجه به جغرافیای منطقه و احتمال گسترش بیماری در شهرستان بوشهر، به منظور شناسایی گونه‌های پشه خاکی و انتشار فصلی و جغرافیایی آن در این منطقه، ارائه یک برنامه کنترل صحیح، ضروری به‌نظر می‌رسد.

کنترل مؤثر بیماری‌های منتقله به‌وسیله ناقلین، در صورتی امکان‌پذیر است که اطلاع دقیقی از اپیدمیولوژی بیماری (انگل، ناقل و مخزن) وجود داشته باشد (۱۱ و ۱۷). در این میان اطلاع از فون و بیواکولوژی ناقلین بیماری، در تنظیم اقدامات کنترلی بسیار مهم بوده و بی‌توجهی به جنبه‌های مختلف زیستی حشره ناقل به شکست استراتژی‌های کنترلی منجر خواهد شد.

با توجه به‌اینکه مطالعه فونستیک پشه‌های خاکی، نخستین گام جهت تعیین گونه‌های ناقل این بیماری تلقی می‌شود. این تحقیق با هدف فوق در کانون بومی بیماری یعنی شهرستان بوشهر انجام گرفت. به‌منظور مشخص نمودن فون منطقه، مطالعه‌ای توصیفی-مقطعی در ۴ روستای شهرستان بوشهر که از روستاهای آلوده محسوب می‌شوند، صورت گرفت.

مواد و روش کار

این مطالعه، از نوع مطالعات توصیفی مقطعی است که طی سال‌های ۱۳۸۶ و ۱۳۸۷ در منطقه آلوده به لیشمانیوز جلدی در شهرستان بوشهر و به‌منظور تعیین

فون و فعالیت ماهانه پشه خاکی ها انجام شد. شهرستان بوشهر در محدود جغرافیائی ۵۱/۱۰ - ۵۰/۴۰ درجه طول شرقی نسبت به نصف النهار مبداء و ۲۹/۴۶ - ۲۸/۲۶ درجه عرض شمالی نسبت به خط استوا قرار گرفته و با وسعتی معادل ۱۷۷۱/۱ کیلومتر مربع، حدود ۷ درصد از کل مساحت استان بوشهر را به خود اختصاص داده است.

پس از بررسی گزارشات و آمارهای لیشمانیوز جلدی مرکز بهداشت استان و بازدید از منطقه، ۳ روستا در منطقه دشت (کره بند، چاهکوتا و تل اشکی) و یک روستا در منطقه ساحل خلیج فارس (بندرگاه) برای مطالعه فون و فعالیت ماهانه پشه خاکی ها انتخاب گردید. صید پشه خاکی ها با استفاده از تله چسبان انجام گردید. نمونه گیری ها در هر روستا، هر ۱۵ روز یکبار صورت گرفت. در هر بار نمونه گیری در هر روستا، ۳۰ تله چسبان نصب می گردید که ۱۵ تله در اماکن خارجی و ۱۵ تله در اماکن داخلی بود. این تله ها در بعدازظهرها و پیش از غروب آفتاب در محل های تعیین شده نصب و در صبح روز بعد و معمولاً قبل از طلوع آفتاب و گرم شدن هوا جمع آوری می گردید. ضمناً برای تکمیل مطالعه فون، از سایر روش های جمع آوری مانند تله نوری مینیاتوری و تله قیفی نیز استفاده گردید.

تله چسبان های مذکور، پس از جمع آوری از محل های نصب، در سبد مخصوص اماکن داخلی (انسانی- حیوانی) و سبد اماکن خارجی به طور عمودی نصب و به آزمایشگاه منتقل می شد.

ضمناً میزان رطوبت نسبی هوا و میزان حداکثر و حداقل درجه حرارت در هر نوبت تله گذاری در هر

روستا تعیین و ثبت می گردید.

پشه های صید شده به وسیله سوزن تشریح حشره شناسی از تله چسبان ها برداشته و در استن (برای چربی گیری) وارد می شد و سپس برای آب گیری در ویال های محتوی الکل ۷۰ درصد تا زمان مونت و تعیین و تشخیص گونه ها نگهداری می شد.

به منظور تعیین گونه، سر از بدن هر پشه جدا شده و در محیط پوری بین لام و لامل مونت می شد تا پس از خشک شدن کامل نمونه ها، با میکروسکوپ نوری و استفاده از کلید تشخیص پشه خاکی های ایران (کلیدهای تشخیص سیدی رشتی و ندیم ۱۹۹۲، ندیم و جوادیان ۱۹۹۷ و تئودور ۱۹۵۸)، نسبت به تعیین هویت و شناسائی گونه ها اقدام و اطلاعات آنها ثبت گردد.

یافته ها

در مطالعات بررسی فون و فعالیت ماهانه پشه خاکی ها در مناطق روستائی آلوده شهرستان بوشهر جمعاً ۱۵۹۵۲ پشه خاکی صید شد که ۱۱۰۵۳ عدد (۶۹/۲۹ درصد) نر و ۴۸۹۹ عدد (۳۰/۷۱ درصد) ماده بودند. از میان نمونه های صید شده در این مطالعه ۹۲۹۲ پشه (۵۸/۲۵ درصد) مربوط به اماکن داخلی (انسانی و حیوانی) و تعداد ۶۶۶۰ پشه (۴۱/۷۵ درصد) مربوط به اماکن خارجی بودند (جدول ۱).

ضمناً از تعداد ۹۲۹۲ پشه خاکی صید شده از اماکن داخلی، ۱۲۵۲ عدد پشه (۱۳/۴۷ درصد) در اماکن داخلی انسانی و ۸۰۴۰ پشه (۸۶/۵۳ درصد) از اماکن داخلی حیوانی صید شده است (جدول ۲).

جدول ۱) تعداد و درصد پشه خاکی‌های صید شده در اماکن داخلی و خارجی روستاهای تحت مطالعه در

سال ۸۷-۱۳۸۶ در شهرستان بوشهر

نام روستا	اماکن داخلی		اماکن خارجی		جمع	
	انسانی	حیوانی	تعداد	درصد	تعداد	درصد
	تعداد	تعداد				
کره بند	۵۱۰	۳۹۷۴	۱۴۱۸	۷۵/۹۷	۵۹۰۲	۳۷
تل اشکی	۴۴۹	۲۷۹۲	۳۰۰۳	۵۱/۹	۶/۲۴۴	۳۹/۱۴
چاهکوتاه	۲۵۰	۹۸۴	۱۸۴۳	۴۰/۱	۳۰۷۷	۱۹/۲۹
بندرگاه	۴۳	۲۹۰	۳۹۶	۴۵/۶۷	۷۲۹	۴/۵۷
جمع	۱۲۵۲	۸۰۴۰	۶۶۶۰	۵۸/۲۵	۱۵۹۵۲	۱۰۰

جدول ۲) تعداد و درصد پشه خاکی‌های صید شده از اماکن داخلی روستاهای تحت مطالعه در سال ۸۷-۱۳۸۶ در شهرستان بوشهر

نام روستا	اماکن انسانی		اماکن حیوانی		جمع
	تعداد	درصد	تعداد	درصد	
کره بند	۵۱۰	۱۱/۳۷	۳۹۷۴	۸۸/۶۲	۴۴۸۴
تل اشکی	۴۴۹	۱۳/۸۵	۲۷۹۲	۸۶/۱۵	۳۲۴۱
چاهکوتاه	۲۵۰	۲۰/۲۶	۹۸۴	۷۹/۷۴	۱۲۳۴
بندرگاه	۴۳	۱۲/۹	۲۹۰	۸۷/۱	۳۳۳
جمع	۱۲۵۲	۱۳/۴۷	۸۰۴۰	۸۶/۵۳	۹۲۹۲

آکساندری با ۱۱۶۱ نمونه (۱۲/۵۰ درصد) در رده دوم قرار داشت. قابل ذکر است که دو گونه فلپوتوموس پاپاتاسی و فلپوتوموس آکساندری جمعاً ۹۵/۴۷ درصد از کل گونه‌های صید شده در اماکن داخلی را تشکیل داده و بقیه گونه‌ها جمعاً فقط ۴/۵۳ درصد بوده‌اند.

جدول ۳) لیست اسامی گونه‌های پشه خاکی صید شده در

روستاهای تحت مطالعه در سال ۸۷-۱۳۸۶

در شهرستان بوشهر

جنس سرژنومیا		جنس فلپوتوموس	
زیرجنس	گونه	زیرجنس	گونه
سیتونیوس	تیبیریادیس	فلپوتوموس	پاپاتاسی
سیتونیوس	کلایدی	پارافلپوتوموس	سرژنتی
پاراتومیا	بغدادیس	پارافلپوتوموس	آکساندری
پاراتومیا	پالستینسیس	پارافلپوتوموس	مونگولنسیس
سرژنومیا	سیتونی	پارافلپوتوموس	کوکازیکوس
سرژنومیا	تئودوری	سینفلپوتوموس	انصاری
سرژنومیا	دناتا		
سرژنومیا	مروینه		
سرژنومیا	آتناتا		
پارویدنس	ایرانیکا		

مجموع گونه‌های صید و شناسائی شده در این مطالعه ۱۶ گونه است که ۶ گونه آن از جنس فلپوتوموس (در ۳ زیر جنس) و ۱۰ گونه آن از جنس سرژنومیا (در ۳ زیر جنس) است که این مجموعه به‌عنوان فون پشه خاکی‌های منطقه روستائی شهرستان بوشهر تعیین هویت گردید (جدول ۳).

در بین ۱۶ گونه صید شده در این مطالعه، گونه فلپوتوموس پاپاتاسی با ۹۹۳۲ عدد (۶۲/۲۶ درصد)، سرژنومیا سیتونی ۳۱۶۸ عدد (۱۹/۸۶ درصد) و فلپوتوموس آکساندری با ۱۶۳۴ عدد (۱۰/۲۴ درصد) از کل نمونه‌های صید شده (۱۵۹۵۲) از نظر وفور و غالبیت در رده‌های اول تا سوم قرار داشتند. لذا این ۳ گونه، جمعاً ۹۲/۳۶ درصد از کل نمونه‌های صید شده را به خود اختصاص داده بودند. در اماکن داخلی گونه فلپوتوموس پاپاتاسی با ۷۷۰۹ نمونه (۸۲/۹۷ درصد) از نمونه‌های صید شده از نظر فراوانی، گونه غالب بود و گونه فلپوتوموس

پشه (۱۳/۴۷ درصد) در اماکن داخلی انسانی و ۸۰۴۰ عدد پشه (۸۶/۵۳ درصد) در اماکن داخلی حیوانی صید شده است.

در اماکن خارجی گونه سرژنتومایاسیتونی با ۳۱۰۴ نمونه (۴۶/۶ درصد) از نظر فراوانی گونه غالب بود و گونه فلبوتوموس پاپاتاسی با ۲۲۲۳ نمونه (۳۳/۳۸ درصد) در رده دوم قرار داشت (جدول ۴)

ضمناً فلبوتوموس پاپاتاسی در اماکن داخلی انسانی به تعداد ۱۱۰۷ عدد پشه (۱۴/۳۶ درصد) و در اماکن حیوانی به تعداد ۶۶۰۲ عدد (۸۵/۶۴ درصد) صید شده است. در مورد فلبوتوموس آلكساندری نیز ۶۸ عدد (۵/۸۶ درصد) در اماکن داخلی انسانی و ۱۰۹۳ عدد (۹۴/۱۴ درصد) از اماکن داخلی حیوانی صید شده است و به طور کلی در اماکن داخلی ۱۲۵۲ عدد

جدول ۴) تعداد و درصد گونه‌های صید شده پشه خاکی در اماکن داخلی و خارجی روستاهای تحت مطالعه در سال ۸۷-۱۳۸۶ شهرستان بوشهر

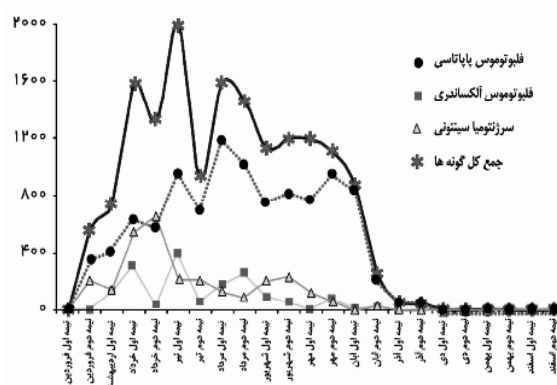
گونه	انسانی تعداد (درصد)	درصد به کل صید از اماکن انسانی	اماکن داخلی		اماکن خارجی		جمع تعداد هر گونه (درصد به کل صید)
			حیوانی تعداد (درصد)	جمع داخلی تعداد (درصد)	درصد به کل صید	تعداد (درصد)	
فلبوتوموس پاپاتاسی	(۱۴/۳۶)۱۱۰۷	۸۸/۴	(۸۵/۶۴)۶۶۰۲	(۷۷/۶۲)۷۷۰۹	۸۲/۹۷	(۲۲/۳۸)۲۲۲۳	(۶۲/۲۶)۹۹۳۲
آلكساندری	(۵/۸۶)۶۸	۵/۴۳	(۹۴/۱۴)۱۰۹۳	(۷۱/۰۵)۱۱۶۱	۱۲/۵۰	(۲۸/۹۵)۴۷۳	(۱۰/۲۴)۱۶۳۴
سرژنتی	(۱۵/۷۹)۳	۰/۲۴	(۸۴/۲۱)۱۶	(۸۲/۶)۱۹	۰/۲	(۱۷/۴)۴	(۰/۱۴)۲۳
کوکازیکوس	-	-	(۱۰۰)۱۰	(۸۳/۳۳)۱۰	۰/۱	(۱۶/۶۷)۲	(۰/۰۷۵)۱۲
مونگولنسپس	-	-	(۱۰۰)۳۴	(۹۷/۱۴)۳۴	۰/۳۷	(۲/۸۶)۱	(۰/۲۲)۳۵
انصاری	-	-	(۱۰۰)۱	(۱۰۰)۱	۰/۰۱	-	(۰/۰۰۶)۱
سرژنتومیا تیریدایس	(۱۰/۵۶)۱۷	۱/۳۶	(۸۴/۴۴)۱۴۴	(۳۱/۷۶)۱۶۱	۱/۷۳	(۶۸/۲۴)۳۴۶	(۳/۱۸)۵۰۷
سیتونی	(۴۸/۴۴)۳۱	۲/۴۸	(۵۱/۵۶)۳۳	(۲/۰۲)۶۴	۰/۶۹	(۹۷/۹۸)۳۱۰۴	(۱۹/۸۶)۳۱۶۸
بغدادیس	(۱۰/۳۴)۳	۰/۲۴	(۸۹/۶۶)۲۶	(۶۷/۴۴)۲۹	۰/۳۱	(۳۲/۵۶)۱۴	(۰/۲۷)۴۳
کلایدی	(۲۱/۹۸)۲۰	۱/۶	(۷۸/۰۲)۷۱	(۲۷/۶۶)۹۱	۰/۹۸	(۷۲/۳۴)۲۳۸	(۲/۰۶)۳۲۹
پالستینس	-	-	-	-	۰	(۱۰۰)۱۱	(۰/۰۷)۱۱
تودوری	-	-	-	-	۰	(۱۰۰)۱۷۶	(۱/۱)۱۷۶
دناتا	-	-	(۱۰۰)۱	(۲۵)۱	۰/۰۱	(۷۵)۳	(۰/۰۲۵)۴
مروینه	-	-	-	-	۰	(۱۰۰)۴۳	(۰/۲۷)۴۳
آنتناتا	-	-	(۱۰۰)۲	(۱۰۰)۲	۰/۰۲	-	(۰/۰۱۲۵)۲
ایرانیکا	(۳۰)۳	۰/۲۴	(۷۰)۷	(۳۱/۲۵)۱۰	۰/۱	(۶۸/۷۵)۲۲	(۰/۲)۳۲
جمع کل صید	(۱۳/۴۷)۱۲۵۲	۱۰۰	(۸۶/۵۳)۸۰۴۰	(۵۸/۲۵)۹۲۹۲	۱۰۰	(۴۱/۷۵)۶۶۶۰	(۱۰۰)۱۵۹۵۲

دی‌ماه خاتمه می‌یابد و اوج فعالیت آنها در نیمه اول تیرماه می‌باشد. آغاز و پایان فعالیت فلبوتوموس پاپاتاسی نیز از همین الگو تبعیت کرده لکن اوج فعالیت آن در نیمه اول مرداد ماه می‌باشد. فعالیت سرژنتومیا سیتونی از نیمه دوم فروردین ماه آغاز و در نیمه اول آذرماه خاتمه می‌یابد و اوج فعالیت آن در

نسبت جنسی فلبوتوموس پاپاتاسی در اماکن انسانی و حیوانی به ترتیب ۲۱۳/۶ و ۲۱۷/۳ درصد، و به طور کلی در اماکن داخلی و خارجی به ترتیب ۲۶۱/۷۵ و ۲۵۷/۹۷ درصد تعیین گردید.

این مطالعه نشان داد که فعالیت پشه خاکی‌ها به طور کلی از نیمه اول فروردین‌ماه آغاز و در نیمه اول

نیمه دوم خردادماه می‌باشد. فعالیت فلپوتوموس آکساندری نیز از نیمه اول اردیبهشت ماه آغاز و در نیمه دوم آذرماه خاتمه می‌یابد و اوج آن در نیمه اول تیرماه می‌باشد (نمودار ۱).

نمودار ۱) فعالیت مامانه کل پشه‌های خاکی‌ها و گونه‌های غالب آنها در روستاهای تحت مطالعه در شهرستان بوشهر (۱۳۸۷)

بحث

در این مطالعه به‌طور کلی تعداد ۱۵۹۵۲ پشه‌های خاکی صید گردید که شامل ۱۶ گونه مختلف بود. وفور بالا و فعالیت گونه‌های متنوع در محدوده جغرافیایی نسبتاً کوچک (حدود ۱۷۷۱/۱ کیلومتر مربع) نشان از غنای فونستیک قابل توجه پشه‌های خاکی‌ها در شهرستان بوشهر است که ناشی از فراهم بودن شرایط آب و هوایی و بیواکولوژی مناسب برای پشه‌های خاکی‌ها است. در مطالعات تعیین فون شهرستان نورآباد ممسنی در استان فارس توسط عزیزی و همکاران تعداد ۲۵ گونه شناسایی گردید (۱۱).

لکن کلاتری و همکاران در مطالعه پشه‌های خاکی‌های شهرستان مرودشت (استان فارس)، فقط ۸ گونه صید نمودند (۱۸) و در مطالعه صالحی پشه‌های خاکی‌های شهرستان خرامه (استان فارس) ۱۳ گونه معرفی گردید (۱۹). در مطالعه صوفی‌زاده نیز در شهرستان کلاله (استان گلستان) تعداد ۱۲ گونه پشه‌های خاکی صید گردید (۲۰).

در مطالعه ما، در قسمتی که مربوط به شهرستان بوشهر بود، فقط ۹ گونه صید گردیده بود (۲۱). لذا در این مطالعه ۸ گونه پشه‌های خاکی برای اولین بار از شهرستان بوشهر گزارش می‌گردد. گونه‌های جدید مربوط به شهرستان بوشهر عبارتند از: فلپوتوموس مونگولنسیس، فلپوتوموس کوکازیکوس، فلپوتوموس انصاری، سرژنتومیا تیریادیس، سرژنتومیا کلایدی، سرژنتومیا آنتاتا، سرژنتومیا ایرانیکا و سرژنتومیا پالستینسیس. قابل ذکر است که گونه سرژنتومیا دری‌فوسی که در مطالعه مذکور در منطقه مربوط به شهرستان بوشهر صید گردیده بود، در این مطالعه صید نشده است.

ضمناً از سوی دیگر با توجه به اینکه در مطالعه ۷۲-۱۳۷۱ استان بوشهر، جمعاً تعداد ۱۹ گونه از کل استان گزارش گردیده بود (۲۲)، در این مطالعه ۴ گونه جدید برای اولین بار از استان بوشهر گزارش می‌گردد که عبارتند از: فلپوتوموس مونگولنسیس، فلپوتوموس کوکازیکوس، فلپوتوموس انصاری و سرژنتومیا پالستینسیس.

در این مطالعه، فلپوتوموس پاپاتاسی با ۶۲/۲۶ درصد از کل نمونه‌های صید شده، گونه غالب است. ضمناً ۸۲/۹۷ درصد از پشه‌های خاکی‌های صید شده در اماکن داخلی (انسانی و حیوانی) گونه پاپاتاسی است. در مطالعه صوفی‌زاده در کلاله گلستان نیز فلپوتوموس پاپاتاسی گونه غالب بود و ۴۶/۱ درصد پشه‌های خاکی‌های صید شده از اماکن داخلی را تشکیل می‌داد (۲۰) و در سایر مطالعات در مناطق مختلف کشور نیز نتایج مشابه به‌دست آمده است (۲۳). لذا با توجه به اینکه این گونه به‌عنوان ناقل قطعی لیشرمانیوز جلدی نوع روستایی

در کشور معرفی شده است (۲۴ و ۲۵)، این وفور بالا حائز اهمیت خاص است. زیرا در صورت آلوده شدن این پشه به انگل لیشمانیا ماژور، امکان انتقال وسیع و گسترده بیماری به جمعیت انسانی و بروز اپیدمی، بسیار محتمل است.

گونه سرژنتومیا سینتونی از نظر میزان وفور با ۱۹/۸۶ درصد از کل نمونه‌های صید شده، دومین گونه شناخته شد. لکن در اماکن خارجی با ۴۶/۶ درصد، اولین گونه و فلبوتوموس پاپاتاسی با ۳۳/۳۸ درصد در رده دوم قرار داشت. در مطالعه ایوب صوفی‌زاده در شهرستان کلالة استان گلستان نیز این گونه در اماکن خارجی گونه غالب بود (۲۰). ولی در مطالعه انجام شده در منطقه بهرمان رفسنجان، گونه غالب در اماکن خارجی، فلبوتوموس پاپاتاسی بود (۲۶). این گونه در آسیای مرکزی، افغانستان، ایران و عراق انتشار دارد و در ایران و افغانستان، ناقل لیشمانیوز مارمولک شناخته شده است (۲۷).

فلبوتوموس آلکساندری نیز با ۱۰/۲۴ درصد از کل نمونه‌های صید شده، از نظر میزان وفور، سومین گونه شناخته شد. این گونه در منطقه نورآباد ممسنی در استان فارس نیز با ۱۷/۳۴ درصد از کل گونه‌های صید شده از نظر وفور و غالبیت در رده سوم قرار داشت. (۱۱ و ۲۸). در این مطالعه، ۵۸/۲۵ درصد از پشه‌ها از اماکن داخلی (انسانی و حیوانی) صید شده است. و ۸۶/۵۳ درصد از پشه خاکی‌های صید شده از اماکن داخلی، در اماکن حیوانی صید شده است. لذا، وفور بالای پشه خاکی‌ها در مکان‌های داخلی حیوانی، در مقایسه با مکان‌های خارجی (نظیر لانه‌های جوندگان)، می‌تواند نشان دهنده‌ی آن باشد که زیستگاه این پشه‌ها در منطقه مورد مطالعه،

علاوه‌بر لانه جوندگان، اماکن نگهداری دام‌ها و حیوانات اهلی در روستا بوده و این موضوع بایستی در برنامه‌های کنترل ناقل به‌دقت مدنظر قرار گیرد.

نسبت جنسی فلبوتوموس پاپاتاسی در اماکن داخلی ۲۶۱/۷۵ درصد و در اماکن خارجی ۲۵۷/۹۷ درصد است که نشان‌دهنده آن است که درصد پشه خاکی‌های صید شده در این‌گونه بیشتر از پشه خاکی‌های ماده است. لکن درصد جنسی همین‌گونه در اماکن انسانی ۲۱۳/۶۰ درصد و در اماکن حیوانی ۲۷۱/۳۱ درصد است. که نشان داد درصد ماده‌های این‌گونه در اماکن انسانی بیشتر از حیوانی است.

لذا حضور بیشتر پشه خاکی فلبوتوموس پاپاتاسی جنس ماده در اماکن انسانی زنگ خطر دیگری برای امکان بیشتر برقراری انتقال بیماری لیشمانیوز جلدی در اتاق‌های خواب و محل استراحت خانواده‌ها در منطقه مورد مطالعه است. که این مطلب نیز در برنامه کنترل ناقلین بایستی مورد توجه برنامه‌ریزان بهداشتی قرار گیرد.

فعالیت پشه خاکی‌ها از نیمه فروردین‌ماه آغاز و در نیمه دی‌ماه خاتمه پیدا می‌کند و اوج فعالیت آنها در نیمه تیرماه می‌باشد. در نورآباد ممسنی فعالیت پشه خاکی‌ها در اردیبهشت‌ماه شروع و در نیمه آبان‌ماه خاتمه می‌یابد و اوج آن در مردادماه گزارش شده است (۱۱). در شهرستان کلالة استان گلستان نیز فعالیت پشه خاکی‌ها در نیمه دوم اردیبهشت‌ماه شروع و در دهه اول آبان‌ماه خاتمه پیدا می‌کند و دارای دو پیک فعالیت، یکی در اواخر تیرماه و دیگری در نیمه شهریورماه هستند (۲۰). لازم به‌ذکر است که آغاز و پایان فعالیت پشه خاکی گونه

فلبوتوموس پاپاتاسی از الگوی فوق‌الذکر تبعیت کرده، لکن اوج فعالیت آن در مردادماه می‌باشد که با مطالعه انجام شده در منطقه نورآباد ممسنی در فارس مطابقت دارد.

با توجه به اینکه در منطقه مورد مطالعه، دامداری سنتی در منازل مردم روستائی مستقر بوده و در بسیاری از خانه‌ها، مردم به آن اشتغال دارند و میزان صید پشه خاکی‌ها نیز در اماکن حیوانی بسیار بالا بوده است، هم‌جواری محل زیست دام و محل زیست انسان دسترسی پشه خاکی‌ها به اهالی خانه و همسایه‌گان (به‌خصوص در ساعات غروب به‌بعد) برای گزش و خون‌خواری به‌راحتی فراهم بوده، لذا علاوه بر اتاق‌های مسکونی، حیاط منازل نیز محیط بالقوه‌ای برای ابتلاء به سالک می‌باشد. بدین منظور پیشنهاد می‌گردد برنامه‌های محیطی برای کنترل ناقلین لیشمانیوز تنظیم و اجرا گردد. لذا در این راستا، توجه به نکات زیر ضروری به‌نظر می‌رسد:

انجام کنترل شیمیائی ناقلین در اماکن داخلی، در صورت بروز بالای بیماری در روستا. نصب پرده‌های آغشته به حشره‌کش به‌خصوص

روی درب‌های ورودی اتاق‌ها.

آموزش به مردم در مورد بسته نگه‌داشتن درب اتاق‌ها به‌خصوص در ساعات انتهائی روز (پیش از غروب آفتاب) تا صبح روز بعد.

آموزش عمومی به‌مردم در مورد نحوه انتقال بیماری، ناقل و مخازن بیماری، استفاده از پشه‌بند در صورت استراحت و خوابیدن در خارج از اتاق‌ها، نگهداری کودکان در اتاق‌های در بسته از غروب به‌بعد.

تشکر و قدردانی:

این پژوهش به‌عنوان طرح تحقیقاتی در شورای محترم پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی بوشهر تصویب و از حمایت مالی این دانشگاه برخوردار بوده است. بدینوسیله از مسئولین مربوطه کمال تشکر و قدردانی به‌عمل می‌آید. هم‌چنین از مردم خوب و شریف روستاهای کره‌بند، چاه‌کوتاه، تل‌اشکی و بندرگاه که اجازه ورود و جمع‌آوری پشه خاکی‌ها را در طول اجرای طرح از منازل خود داده و پذیرای محققین بوده‌اند نهایت سپاسگزاری به‌عمل می‌آید.

References:

1. Service MW. Medical entomology for students. Chapman and Hall, 1st ed. 1996; 95-103.
2. Leishmaniasis, Report of the Scientific working Group on Leishmaniasis, Meeting report 2004 February. 2-4, Geneva, Switzerland. (Accessed 2-4 February 2004 at <http://apps.who.int/tdr/svc/publications/tdr-research-publications/swg-report-leishmaniasis>).
3. Piscoopo TV, Mallia Azzopardi C. Leishmaniasis. Postgrad Med J 2007; 83: 649-7.
4. Doodgar A, Mahbobi S, Nematian M, et al.

An epidemiological study of cutaneous leishmaniasis in Kashan (2007-2008), J Semnan Uni of Med Sci 2009; 10: 177-83.

5. Nadim A, Javadian E. Epidemiology of the Leishmaniasis in Iran. In: Ardehali S, Rezai HR, Nadim A, editors. Leishmania and Leishmaniasis. 2nd ed. Tehran: Nashre Daneshgahi Press; 1994, 176-208.

6. World Health Organization (WHO). The leishmaniasis: Report of WHO Expert Committee. World Health Organ Tech Rep Ser 1984; 701: 1-140.

7. Avarizadeh F, Rassi Y, Zahraei Ramazani A. A study of Sand-flies Fauna in The Focus of Visceral Leishmaniasis in Ahar District (Eastern Azerbaijan, Iran). *J Ilam Med Uni* 2009; 17: 51-2.
8. Doroodgar A, Asmar M, Razavi MR, et al. Identification of kind of Cutaneous Leishmaniasis in Patients, Reservoirs and Vectors by RAPD- PCR in Aran va Bidgol district, Isfahan Province (2006-2007). *Iran Feiz Med J* 2009; 2: 141-6.
9. Mohebbali M, Yaghoobi P, Hooshmand B, et al. Efficacy of Paromomycin ointment prepared in Iran (Paromo-U) against cutaneous Leishmaniasis caused by *Leishmania major* in mouse model 2004. *Iranian J Dermato* 2004; 26: 88-94.
10. Nadim A, Javadian AE, Tahvildari GH. Leishmanistion and its usage on cutaneous Leishmaniasis control, Abstract book of Leishmaniasis Survey in Iran Seminar. Imam Hossein Uni 1992; 27: 46.
11. Azizi K, Rassi Y, Javadian E, et al. The Fauna and Biology of Vectors of Leishmaniasis (Phlebotominae sand flies) in Nourabad Mamassani County, Fars Province. *J Armaghane Danesh* 2009; 51: 101-10.
12. Ramazani Awal RH, Abai MR, Rassi Y, et al. Efficacy of deltamethrin- impregnated dog collars against sand flies at endemic focus of Bojnord district, North Khorosan province. *Ofogh-e-Danesh J* 2009; 15: 20-9.
13. Pouresmaeelian S, Sharifi I, Aflatoonian MR, et al. A New Focus of Anthroponotic Cutaneous Leishmaniasis in Dehbakry Region of Bam District, Southeastern Iran 2008. *J Kerman Uni Med Sci* 2009; 17: 15-24.
14. Shirzadi MR, editors. National Program of Salak Control. 4Th Congress of national day and zoonosis diseases inform Week, Razi congress center, 2000, Tehran, Iran, 30-2.
15. Hamzavi Y, Forouzani A, Mohebbali M. Prevalence of cutaneous Leishmaniasis in Bushehr Province 1982-98, Behbood J Kermanshah Uni Med Sci 2002; 11: 1-8.
16. Hamzavi Y, Mohebbali M, Edrisian GH, et al. Epidemiological Survey of cutaneous Leishmaniasis (Human infections and animal reservoir) in Dashti and Dashtestan district of Bushehr Province, Iran *J Health* 1990; 4: 177-90.
17. Desjeux P. the increases in risk factors for Leishmaniasis worldwide. *Transactions of Royal Society Tropical Medicine Hygiene* 2001; 95: 239-43.
18. Kalantari M. Study of cutaneous Leishmaniasis in Marvdasht district in Fars Province, with emphasis on Vector and Reservoir, Medical Entomology MSC [Dissertation]. Tehran: Tarbiat Modarres Uni., 2003.
19. Salehi R. Fauna and Ecology of Sand flies in Kharameh district, Fars Province, Medical Entomology Msc [Dissertation]. Tehran: Tarbiat Modarres Uni., 1997.
20. Sofizadeh A, Rassi Y, Abbasi M. Ecological characters of Leishmaniasis vectors in Kalaleh district, Golestan Province, Iran 2006-2007, *J Gorgan Uni Med Sci* 2007; 31: 81-5 .
21. Forouzani A. Study of Phlebotominae Sand flies, and cutaneous leishmaniasis aspect and evaluation of residual spraying in Bushehr province, Medical Entomology MSc [Dissertation]. Tehran: Tehran Uni Med Sci., 1993-94.
22. Forouzani A. Study of Phlebotomianae sand flies and sensitivity of *Phlebotomus papatasi* to DDT 4%. *Iran South Med J* 1997; 1: 16-22.
23. Jafari R, Mohebbali M, Dehnavi D, et al. Epidemiological study of cataneous Leishmaniasis in Bafgh district in Yazd Province 2005. *J Shahid Seddoughi Yazd Uni Med Sci* 2007; 15: 76-83.
24. Rassi Y. Natural infection of Phlebotominae sand flies to promastigot and the first report on *Sergentomyia dentata* in Ardebil Province. *North west Iran J Health* 1997; 26: 7-12.
25. Yaghoobi-Ershadi MR, Hanfi-Bojd AA, Akhavan AA, et al. Epidemiological study in a new focus of cutaneous Leishmaniasis due to *Leishmania major* in Ardestan town, Central Iran. *Acta Tropica* 2001; 79: 115-21.
26. Hakimi P. Entomological studies of

cutaneous leishmaniasis in orzouyeh, Baft district in Kerman Province, Medical Entomology MSC [Dissertation]. Tehran: Tehran Uni Med Sci, 2006.

27. Nadim A, Seyedi Rashti MA, Mesghali A. on the nature of leptomnads found in Sergentomyia Sintoni in Khorasan, Iran and their relation to lezard Leishmaniasis. J Trop Med Hyg 1968; 71: 240.

28. Azizi K, Rassi Y, Javadian E, et al. Phlebotomus (Paraphlebotomus) alexandri: a probable vector of Leishmania infantum in Iran. Ann Trop Med Parasitol 2006; 100: 63-8.